

متن پرسش

با سلام: از استیکرهایی که در کانال قرار می دهید با موضوع روزه یکی از آنها توصیه ای از استاد طاهر زاده بود بنابر اینکه تا کمی بعد از افطار هم غذا نخوریم تا اسب چموش رها نشود و جالب است استاد تعبیری سنگین دارند از جمله تقوی از دست می رود و اسب چموش بر می گردد. این دیگر چه تدینی است؟ کجای دین گفته اند بعد افطار هم غذا نخوری مستحب است؟ چرا ریاضات شرعی باید به اسم مراعات تقوی لحاظ شو؟ تقوی که هیچ، ورع هم این اقتضا را ندارد، چون مبنا غلط است، مگر مبنای ما شهود در عالم است؟ مبنا ایمان و عمل صالح است یا شهود؟ اگر مبنای ما ریاضات شرعی باشد که تا حدی با مرتاضان و امثالشان مشترک الوجهم و این اوج بی اخلاصی است، اخلاص زمانی است که دستور و فرامین الهی اجرا شود، نه بدعت هایی که تمایل نفس را به کشف و شهود بالا می برد. بعد هم گیرم که دستور العمل سازنده ای باشد و مجرب آیا برای همه قابل اجراست؟ آیا با نشر مجربات خود مردم را از دستورات جامع اهل بیت (ع) دور نمی کنیم؟ بله اگر به عنوان سفارشی برای نگهداری نفس از لذایذ مطرح می شد بسیار عالی بود اما حواسمان باشد تقوی معنای جامعی دارد و یک اصطلاح است. و بقول آیت الله میرباقری حواسمان باشد درکمان از مفاهیم هم بر شهودمان تاثیر دارد. حتما جوابم را بدهید. یا علی مدد. با آرزوی سلامتی برای استاد طاهرزاده

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بنده به عنوان طاهرزاده هیچ جایی عرض نکرده‌ام با رسیدن به موقع افطار باید غذا نخوریم!! □ و اشکال شما به چنین سخنی اشکال به جایی است □ عرض بنده آن است که مواظب باشیم هنگام افطار پرخوری نکنیم زیرا در آن صورت نتیجه‌ی لازم را نمی‌گیریم ولی نه به آن معنا که روزه‌مان قبول نمی‌باشد. در آخر آیه‌ی روزه می‌فرماید: «لعلکم تتقون» و این نشان می‌دهد باید برای تحقق تقوا زمینه‌های دقیقی را در روزه فراهم کرد. موفق باشید